

steren paa en mere virksom Maade, end det er skeet efter den allerhøieste Bekjendtgørelse af 14de Februar 1868, til hvilket det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Krieger) har hentydet. Der er der vistnok Noget at gjøre. Det er muligt, at man ved at stille denne Revision anderledes, kan opnaae en ønskelig Control fra Finantsministerens Side med Hensyn til saadanne skete Udbetalinger, men jeg troer ikke, at man kan opnaae Noget ved at vedtage Vædringsforslaget; man vil meget snarere paalægge Finantsministeren en Pligt, han ikke er istand til at opfylde, og derved tage det udeelte Ansvar bort fra Krigsministeren. Jeg troer altsaa ikke, det er heldigt at vedtage Vædringsforslaget.

Madvig: Jeg troer, at den ærede sidste Taler, skjøndt han kan have Ret i sine Bemærkninger om Revisionen, betragter Vædringsforslaget i et falsk Lys, idet han troede, at det vilde tillægge Finantsministeren Afgjørelsen af saadanne Spørgsmaal, som henhørte under Fagministerens Specialitet. Jeg troer, at Vædringsforslaget nærmest angaaer en Række af Tilfælde, som meget vel lade sig afgjøre efter en almindelig Betragtning, saasom hvor der er Spørgsmaal om, hvorvidt Personer henhøre under den Kategori og ere under det Tilfælde, at de skulle behandles paa den eller den Maade. Saadanne almindelige Spørgsmaal kunne meget let opstaae, men de ville ikke være saa mange, at de skulde kunne gribe forstyrrende ind i Administrationen, saameget mindre, som naturligtvis alle Udbetalinger foreløbigt ville skee efter, hvad Krigsministeren foranstalter, saa at der aldrig vil blive nogen Standsning i Administrationens regelmæssige Gang. De Spørgsmaal, der ere blevne reiste, kunne saa deres forhandles mellem Ministrene, og dertil kan der være meget god Tid. — Jeg skal kun endnu med Hensyn til en Bemærkning, der fremkom fra et Medlem her ligesoverfor (Tobiesen), tilføie, at det er en noget besynderlig Slutning, naar en Mand yttre: Dette er urigtigt, men selv om det var rigtigt, vilde det ikke betyde Noget, saa at paastaae, at han har yttret, at det var rigtigt.

Krieger: Det er min Tro, at det mere er Forhandlingen om denne Sag, der har Betydning, end Afstemningen, og jeg er overbevist om, at den Forhandling, som tilfældigvis er kommen frem her, vil have sin Betydning; ved senere Lovforslag vil det nok vise sig, hvis lignende Spørgsmaal komme frem, at der her er Noget at klare, hvorledes saa Afstemningen her i Thinget over dette lille Vædringsforslag i Dieblisset bliver. Lad mig for det Første, med Hensyn til, hvad det ærede kongevalgte Medlem (Fischer) nys sagde, bemærke, at man jo gjerne kan opstille den Sætning, at der kan være forskellige Forhold, som kunne foreligge en Minister til Afgjørelse, hvor han ikke paa Forhaand har just den største Sagkundskab; men der er ingen Grund til at antage, at Finantsministeren, angaaende de Spørgsmaal, som der her er Tale om, skulde være i nogen særlig Grad vanskeliggere stillet end i mange andre Spørgsmaal; navnlig er det mærkeligt, at der ikke findes nogen Betænkelighed ved at henvise saadanne Spørgsmaals Afgjørelse til Domstolene, men at man derimod finder, at der er Misligheder ved, at der finder en Forhandling Sted mellem Finantsministeren og Krigsministeren om et tvivlsomt Punkt; det er dog aabenbart ganske uholdbart. Dernæst maa jeg ligeledes sige, at, naar den ærede Minister troede, at jeg havde udtalt mig paa forskellig Maade om den Opfattelse, der forekommer mig at være den naturlige, af Vædringsforslaget, saaledes redigeret som jeg foresandt det, da jeg kom idag, saa troer jeg virkelig, at den ærede Minister har taget fejl; men jeg troer ogsaa at kunne sige, hvad der fremkalder denne Feiltagelse; det er den eiendommelige Maade, hvorpaa Krigsministeren opfatter Bestemmelsen i Lovningslovens §. 12. Det kan gjerne være — og jeg tvivler ikke derpaa, naar den ærede Krigsminister siger det —, at den ærede Finantsminister har kaldt de to Ministre en Ret; det er et Vilde, jeg godt kan forstaae, at man har kunnet komme til at bruge; naar man taler for at nægte de Vedkommende al Afgang til Domstolene, saa kommer man jo let til at sige: Ja, Finantsministeren og den vedkommende Fagminister ere jo dog ogsaa en Ret; men i Virkeligheden